

νοῦντας φαίνεσθαι περὶ τῶν ἀτυχούντων δῆμων, οἷά περ ἂν τοὺς ἄλλους ἀξιώσαιτε φρονεῖν περὶ ὑμῶν, εἴ ποθ' ὁ μὴ γένοιτο τοιοῦτό τι συμβαίῃ. Καὶ γὰρ εἰ δίκαιά τις φήσει Ροδίους πεπονθέναι, οὐκ ἐπιτήδειος ὁ καιρὸς ἐφησθῆναι· δεῖ γὰρ τοὺς εὐτυχούντας περὶ τῶν ἀτυχούντων αἰεὶ φαίνεσθαι τὰ βέλτιστα βουλευομένων, ἐπειδὴ περ ἄδηλον τὸ μέλλον ἅπασιν ἀνθρώποις. »

Ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν λόγῳ « τῶν πάντων, φησὶν, οὐδένα ἂν ἀντειπεῖν οἶμαι ὥς οὐ καὶ Λακεδαιμονίους καὶ πρότερον Θηβαίους καὶ τὸ τελευταῖον Εὐβοέας ἔσωσεν ἡ πόλις καὶ μετὰ ταῦτα συμμάχους ἐποίησατο ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ αἰεὶ βουλομένη πράττειν· ἔστι δὲ τοῦτο τί ; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. » Μετὰ πόσης δὲ ἀγανακτήσεως ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας λόγῳ ἐπιτίθεται ὁ ρήτωρ κατὰ τοῦ Αἰσχίνου τολμήσαντός ποτε νὰ προτείνῃ τοῖς Ἀθηναίοις πρότασιν, λέγει, ἀξίαν μυρίων θανάτων « μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων αὐτοὺς βοηθεῖν ὅς ἂν μὴ πρότερον βεβοηθηκῶς ἤ τοῖς Ἀθηναίοις ! »

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον ἐν Γαλλίᾳ τοῦλάχισον καταργήσαντες τὰ ἀπηρχαιωμένα συστήματα τῆς διδασκαλίας τῶν δύο ἀρχαίων γλωσσῶν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς, καὶ θέλοντες νὰ ιδρύσωσιν αὐτὴν ἐπὶ νέων βάσεων, καθ' ἃς ἡ νεολαία ὀφείλει διδάσκεσθαι τὰς μεγάλας ἀρχὰς καὶ τὸ εὐρὺ πνεῦμα αὐτῶν σπεύδουσι ν' ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ἐν τῷ Πλάτῳ μὲν μελετᾶται ὁ ἄνθρωπος καὶ ὄχι ὁ Ἕλλην, ἐν δὲ τῷ Ἀριστοτέλει ἡ λέξις φιλανθρωπία σημαίνει τὴν παρ' ἡμῖν τοῖς νεωτέροις συναδέλφωσιν τῶν ἔθνων, οἱ δὲ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι καταπολεμοῦσι τὸν